

16 **FOGAD A TANÁCS**

A budapesti Ujvárosháza középkori várrá utánzott cifra folyosó-boltjai alatt, hol évtizede még kék-sárga libériás hajdúk őrizték a Hivatal méltóságos nyugalmát, a loholó város izzadtságos panaszaíróit, most délutánonként küönös sereglésie figyelhetnek a falak kényes-aranyos cirádái.

Munkazubbonyos férfiak, szatyros asszonyok, bottal bicegő öregek, áldott teheriől nehézkes, fiatal nők csapata tódul ide, s lép el a párnájtós előszobák pámlagjait, székeit. A „hivatalsegéd” gondja is csak udvarias kapkodás: honnét cipeljen még elő elegendő számú ülőalkalmatosságot, mert várni bizony még most is, itt is kell a sorra-kerülésre.

Dehát ez a várakozás most valahogy más levegőjű, mint régen volt. Ott a párnázott ajtó mögött nem szigorú értetlenség vár alázatos szorongásra, hanem ugyanolyan törődés-tapasztalt sors, mint amilyenek ide az előszobába hozták el az élettől kapott ütődéseiket.

A nép tanácsának tagjai fogadják itt a nép egyedeinek apróbb-nagyobb siráimait, hogy tanáccsal, útbaigazítással, segítő készséggel gyógyítsanak, simítsanak, heggeszenek, ott, ahol valami fájó seb támadt.

Az újságíró — aki persze „soronkívül” kíván bejutni a párnázott ajtó mögé, hogy ott láthassa-hallhassa a könnyebbülés és könnyebbítés oldozó titkait — nem irigy féltékenység fogadja. — Menjen csak be! — kiáltják egyszerre tizen-húszan. — Nincs itt semmi titok, legalább mindenki meghallja, hol a baj! Irja is meg! Olyat még úgyse hallott, mint amilyen az én esetem!

A szabad, gátlástalan panasz lehetőségére könnyebbült nép hangja ez, aki tudja, hogy most bátran szólhat, nem dorongolás lesz a válasz. De hát persze a seb mutogatásának szabadsága sem változtathat egycsapásra azon, hogy a sérelem mindig annak a legnagyobb, a legiájobb, akinek a bőrét karcolta. Az mindig úgy érzi: ilyen még mást sohasem ért.

A szeretet és megértés böles nyugalmával „kihallgató” tanácsstag, a melléje beosztott jegyzőkönyvező gyorsíró-

növel és szaktanácsadóval együtt, már a sorrakerülő belépésének pillanatában nyugtat, csöndesít a mosolygó kedveség közvetlenségével:

— Nyugodjon meg, kedves! Itt mindent meghallgatunk! Bár az ügye nem látszik közügynek, de azért megvizsgáljuk, nincs-e benne közérdekű vonatkozás is.

Hát bizony a sok csip-csup „magánfájdalom” mellett — mert van olyan, aki még a „lakótársa” apró eltulajdonításait is a tanácsal akarná vissza-behajtatni — akad szépszerivel „közügyes magánügy” is. Az esetek kilencven százalékában lakásügy. Ki-kiderül itt-ott a „hivatal packázásának”, a bürokrácia gypepedett átkodottságának nem egy hidra-feje.

De aztán éppen az ilyen esetekben mutatkozik meg a tanács-rendszer intézkedő közvetlenségének áldása

— Várjon csak! — állítja meg a tanácsstag a panaszos áradó szavát, s már nyúl is a telefon-kagyló után, tárcsáz és szól a drót másik végének: — Halló! X kerületi lakáshivatal?! Ismerik ezt az ügyet? Hát tudják, hogy itt egy háromgyermekes családról, nyolchónapos, viselős asszonyról van szó? Kérem azonnal állítsák le negyvennyolc órára az egész ügyet, jelentést teszek a végrehajtóbizottságnak.

Aztán a panaszoshoz fordul:

— Ha bármi történnék közben, szíveskedjék nekem jelenteni! A lakásomon is kereshet: itt a címem! Késő este is feljöhét!

A sokgyermekes teherautó soffőr — mert az volt a panaszos, kinek már kiutalt lakásába egy váratlan új végzéssel „magábanálló” nőt helyeztek be, — felderült arccal távozik, de még odakacsint a jegezgető újságíró felé:

— Ez igen!

Hát bizony! Ez „igen”! Ez a biztató, segítő, cselekvő szócska csendül el mind gyakrabban azokon a tanács „kihallgatásokon”, ahol a nép beszél, bizalmasan — egymás között...